

Zimní krajina

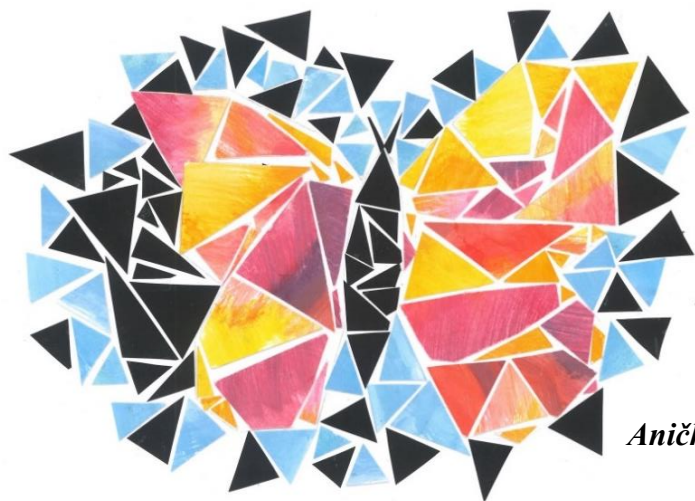
Je sobotní zimní večer. Čerstvé napadaný třpytivý sníh pokrýl vše, co bylo v dosahu. Dívám se na stromy, na kterých zima kouzlí divy. Vidím, jak slunce už zapadlo za bílými horami. Zima, která venku panuje, je krutá a nemá s nikým slitování.

Bílé vločky, které dopadly na smrky před pár dny, jsou již zmrzlé. Každá z těch vloček je úplně jiná. Jak to tak příroda dělá, že dokáže vykouzlit takové divy?

Zmrzlý třpytivý sníh mi křupe pod nohama. Námrazy, které se tvoří všude kolem nás, mne uklidňují. Prohlížím si vše kolem sebe a užívám si tu nádhernou zimní krajinu. Když se zaposlouchám do toho absolutního ticha, slyším občas křupnout větvičku, zašustit křoví nebo se zaposlouchám do větru, který se kolem mne prohání. To ohlušující ticho občas ještě prolomí ptáčci, kteří proletí kolem mne, když hledají něco k jídlu, když hledají něco, co zbylo z podzimu a paní zima to nestihla pokrýt svou nekonečnou bílou peřinou.

Stmívá se čím dál tím víc, vzduch se ochlazuje. Při každém nádechu cítím, jak teplota klesá. Začínají poletovat vločky. Každá je jiná, každá je originální, každá je svá, každá je nádherná. Stejně tak, jako je nádherná celá tato mrazivá zimní krajina.

Natka 9. A

Anička 7. A

Příloha žakovského časopisu

**COLDEN
TIMES**

**TO SE
POVEDLO**

ročník: 3, č. 3/2021-22, počet výtisků 290, vychází únor 2022, samostatně neprodejné

Zimní louky

Louky, široké pláně pokryté bílou závějí. Všude kolem vysoké stromy prohýbající se pod tíhou bílého studeného nánosů. Namrzající zářivé vločky sněhu, které usilovně drží loňské listí, zanechávají na kmenech vysokých stromů nepravidelné, prapodivné, přesto velmi krásné obrazce.

Každou další chvíli dopadající malé, ale vždy jiné vločky tvoří na loukách prašan, který se i při malém závanu větru vznese ze země a vytvoří třpytivou mlhu. Zapadající červeně zářící slunce se odráží od namrzlých krystalků bílé pokrývky.

Čas se chýlí k temné ponuré noci a bílá peřina stýdne. Ještě před malou chvílí jemně načervenalý sníh odrážející se od červených hustých mraků pomalu tmavne a mění barvu. Bílá peřina, která pokrývá všecičko, kam jen lze dohlédnout, tuhne pod nápor přicházejícího mrazu. Na nebi se začínají zjevovat první hvězdy. Měsíc odkryjí ještě před chvílí červené mraky, postupně mizející v přicházející noci. Ponuré zamrzlé a usínající louky čekají, než zase vyjde slunce, aby se mohly rozzářit do všech koutů. Přesto neusnou v noční tmě, ale změně se v zrcadlo oblohy plné dalekých hvězd a souhvězdí.

Natka 9.B

Tou cestou v zasněžené krajině

Najednou byl sníh všude. V podobě vysoké bílé pokrývky se rozprostíral všude, kam se ohlédla a v záři posledních paprsků zapadajícího slunce nepříjemně páčil do očí, až ji to nutilo je neochotně přivírat. Nebe se barvilo do uklidňujících světlých odstínů a začalo pomalu odhalovat první hvězdy, díky čemuž bylo v okolí příjemné naaranžovělé přítmí a nabralo na klidné zimní atmosféře. Dostával se jí příjemný hřejivý pocit v hrudi, když očima uvolněně přejížděla třpytící se zimní krajinu a když naslouchala tichému zpívání všemožných ptáků, kteří poletovali v blízkých lesích.

Její tělo ale svíral nepopsatelný chlad. Čím déle ho na těle pociťovala, tím více si ho začala všimnout a snažila se odolávat stupňující se bolesti v hlavě, kterou ji nenápadně způsoboval. Přesto neudělala nic pro to, aby samu sebe nějak více zahřála a předešla tak budoucí chřipce, které se jistě nevyhne.

Proč byla vlastně tady venku? Víte, byl to jeden z těch momentů, kdy vám nezáleží na tom, co bude dál a jak na vás nastalý chlad bude působit. Byl to jeden z těch momentů, kdy záleželo jen na tom, co je teď, a to teď bylo něco, co byste chtěli, aby nikdy neskončilo. Ano, ona si z celého svého srdce nepřála, aby zbylá polovina sluníčka zmizela za nedalekými kopci, a i když hvězdy milovala, tohle bylo něco, co v sobě skrývalo víc a ona o to nechtěla přijít.

Zima ji neustále upozorňovala na její slabé oblečení, ale ona se snažila všechna ta chladná varování vytěsnit a soustředit se jen na kouzelnou krajinu před sebou. Zhluboka se nadechla, vyslala k barevnému nebi obláček bělavé páry a až tehdy si uvědomila, že po celou tu dobu jemně tiskne svá bosá chodidla do husté srsti v zoufalé snaze se alespoň trochu zahřát.

Svezla se na koňském hřbetu mírně dozadu, naklonila se k mohutnému krku a dlaně uvolněně zabořila do husté zimní srsti na plecích. Neodvážila se nic, než je pozorovat sněhem zatěžkané

stromy, na bílo obarvenou zem a tiše naslouchat poklidným zvukům večera.

„Slečno, stalo se vám něco?“

Mladá dívka se trhavě nadechla, nechápavě zamrkala a s jistým zmatením v očích se otočila na postaršího muže po svém boku.

„Promiňte...?“ vydechla slabě odpověď a pomalu se rozhlédla po místě, kde se právě ocitla.

„Omlouvám se, jen jsem se ptal, jestli se vám něco nestalo. Proč pláčete?“

V reakci na jeho slova nechápavě svařtila obočí a jemně se dotkla vlhkých víček. Opravdu jí tekly po tvářích slzy.

Začala kolem sebe vnímat hluk z hlavní haly, desítky hlasů se slévaly v jeden nepříjemný šumot, těžko by mezi takovým hlučným davem zachytila nějaké zřetelné slovo. Na zdech rozlehlé místnosti byla spousta profesionálních fotografií hodných obdivu a dostávalo se jim veškeré pozornosti od přítomných lidí.

Byla v galerii.

Obraz zimní krajiny přímo před ní byl tak nádherný, až jí to navodilo všechny tyto myšlenky a donutilo ji to z pouhého pohledu plakat.

Róza 9. B

Sabča 9.B